

O ARCEBISPO
DE
SANTIAGO DE COMPOSTELA

Carta Pastoral no Día do discapitado. Decembro 2017

Mirarnos na persoa discapitada

Queridos diocesanos:

O día 3 de decembro temos presentes de xeito especial na nosa Igrexa diocesana ás persoas discapitadas, sendo conscientes de que estas son suxeitos protagonistas da pastoral con dereito.

Compromiso da Delegación diocesana de Catequese

“Ningún límite físico ou psíquico pode ser un impedimento para este encontro, porque o rostro de Cristo brilla no íntimo de cada persoa?” Neste sentido estase a crear un proxecto específico ao que se denominou *Catequese Dis-ferente* dentro da Delegación diocesana de Catequese. É urxente promover na diocese procesos de iniciación cristiá abertos a persoas en situación de discapacidade, formando parte das nosas programacións pastorais, acollendo o sentir da reflexión maxisterial do papa Francisco. Ben percibimos día a día que as persoas con habilidades diferentes teñen unha gran capacidade para relacionarse co espiritual, con Deus: “Bendito sexas, meu Pai, porque lle escondiches estas cousas aos sabios e aos prudentes e llas revelaches á xente humilde” (Mt 11,25). Elas ensinannos as habilidades do corazón, da gratuidade, da sinxeleza, do que é esencial na vida. Todos somos diferentes e con posibilidades distintas que nos levan a recoñecer que nos necesitamos os uns aos outros. Isto fainos valorar ás persoas polo que son, non por como son ou polo que teñen ou fan. A nosa dignidade radica en que fomos creados a imaxe e semellanza de Deus que ten un proxecto para cada un de nós. Esta mensaxe ha de dalo a catequese en calquera circunstancia a través de novas linguaxes que posibiliten a transmisión da fe, sabendo que “a misión encárnase nos límites humanos” (cf. EG 40-45).

Compromiso da nosa Igrexa diocesana

A nosa igrexa diocesana non só ha de estar disposta a ofrecer a atención precisa, senón tamén o recoñecemento e a integración social máis aló de todo sentimentalismo, traducindo esta actitude en formas sempre novas de fraternidade. “Coa vosa realidade, queridos discapitados, dicía o papa Xoán Paulo II na súa homilía do 3 de decembro do 2000, cuestionades as concepcións da vida vinculadas unicamente á satisfacción, á aparencia, á présa e á eficiencia.

Tamén a comunidade eclesial ponse respectuosamente á escoita; sente a necesidade de deixarse interpelar pola vida de moitos de vós, marcados misteriosamente polo sufrimento e polo malestar de enfermidades conxénitas ou adquiridas. Quere estar máis preto de vós e das vosas familias, consciente de que a falta de atención agrava o sufrimento e a soidade, mentres que a fe testemuñada mediante o amor e a gratuidade dá forza e sentido á vida". As nosas limitacións non teñen a última palabra. O que dá sentido á nosa vida é o amor, mantendo a serenidade de espírito na cruz do sufrimento. "Canto fagades aos demais, a min mo facedes" (Mt 25,35), díxonos Xesús. É posible avivar a nosa comunión eclesial se aprendemos a ver no outro á persoa a cuxo encontro habemos de saír. "A gloria de Deus é o home que vive" (*Santo Ireneo de Lyon, Adv. haer., IV, 20, 7*). Desde este convencemento queremos facer nosas vosas inquietudes e expectativas, os vosos dons e problemas. "Sabemos que o discapacitado -persoa única e irrepetible na súa dignidade igual e inviolable- non só require atención, senón ante todo amor que se transforme en recoñecemento, respecto e integración en todas as etapas da vida, sobre todo na idade adulta, ese momento sempre angustioso para os pais". Acompañámosvos nas vosas probas e nos vosos momentos de desalento para iluminalos coa luz da fe e coa esperanza da solidariedade e do amor.

Na clave da transcendencia

Toda dificultade física ou psíquica vivímola á espera da liberación que só se manifestará plenamente ao final do noso peregrinar terreo. Sen a fe esta espera pode converterse en desilusión e desconsolo. Co apoio de Cristo transfórmase en esperanza viva e operante. Queridos diocesanos, convídevos a vivir a proximidade e a comunión con quen por calquera motivo poden necesitarnos e se atopan nalgunha dificultade, conscientes de que o Señor nos recoñecerá ante o Pai se nós o recoñecemos no irmán. As nosas limitacións non teñen a última palabra. O que dá sentido á nosa vida é o amor que mantén a serenidade de espírito no medio delas. Sabemos que Xesús se sente solidario dos máis humildes como o que realmente descendeu ás situacións humanas máis dolorosas. Esta Igrexa compostelá acolle con toda consideración e afecto ás persoas discapacitadas, alentando a súa esperanza para superar os momentos de sufrimento que poidan cruzar a realidade da súa vida.

Saúdavos con afecto e bendí no Señor,

+ Julián Barrio Barrio,
Arcebispo de Santiago de Compostela.